

Oğlan ve Küçük Semender

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Semender

Aysel Banu YAVUZAL

Her sabah, ođlan hardal sarısı yağmur çizmelerini giyip evinin arkasındaki ormana koşardı. Hava serindi ve ıslak yaprak ile yosun kokardı. Eğrelti otlarının çiy damlalarıyla ıslanmasını ve ayaklarının altında toprağın yumuşacık çökmesini çok severdi. Bez çantasında, böcekler, kurbağalar ve kıvranan solucanlar çizdiği eskizlerle dolu bir defter taşırdı. Bugün yeni bir şey bulmayı umuyordu.

Ođlan, uzun ađađların arasından kıvrılan dar bir patıkayı izledi. Güneş ışığı yaprakların arasından süzölüp yerde küçük dans eden lekeler oluřturuyordu. İleriden bir derenin şırıltısını duydu. Dere onun en sevdiđi yerdı; berrak suyu pürüzsüz taşların üzerinden köpürerek akardı. Diz çöküp sıđ suya baktı, iribaş ya da su böceđi arıyordu.

Sonra onu gördü. Derenin kenarındaki ıslak bir taşın üzerinde minicik bir semender dinleniyordu. Yaklaşık parmağı kadar uzunlukta, parlak koyu kahverengi bir gövdesi ve minik yıldızlar gibi soluk benekleri vardı. Derisi nemli ve pürüzsüz görünüyordu, kocaman yuvarlak siyah gözleri yavaşça kırpılıyordu. Oğlan nefesini tutup izledi. "Merhaba, küçük," diye fısıldadı.

Semender hiç kıpırdamadan durdu, uzun sivrilen kuyruğu hafifçe kıvrılmıştı. Oğlan, dört küçük parmağının taşı kavradığını fark etti. Yavaşça çantasını açıp defterini çıkardı. Dikkatli, sessiz çizgilerle semenderin benekli sırtını ve yuvarlak gözlerini çizdi. Yazdı: "Derenin yanında bulundu. Derisi ıslak. Taşların altında yaşıyor." Sonra onu korkutmamak için parmak uçlarında uzaklaştı.

Eve dönerken oğlan küçük semenderi düşündü. Güneş sıcakken nereye saklandığını merak etti. Akşam yemeğinde annesine sordu: "Semenderler neden ıslak yerleri sever?" Annesi gülümsedi, koyu kahverengi gözleri kısıldı. "Derilerinin nemli kalması gerekir," dedi. "Serin ve nemli olan taşların ve yaprakların altına saklanırlar. Islak, gölgeli yerler olmadan yaşayamazlar."

Ertesi gün oğlan dereye geri döndü. Birkaç düşmüş yaprağı kaldırdı ve altında kıvranan koca bir semender ailesi buldu. Hepsi farklı boylardaydı ama hepsinin aynı benekli kahverengi derisi ve kocaman yuvarlak gözleri vardı. Yaprakları dikkatlice yerine koydu ve defterine yazdı: "Semenderler yaprakların ve taşların altına saklanır. Derenin temiz ve ıslak kalmasına ihtiyaçları var."

Ama oğlan kıyı boyunca daha ileri yürürken midesini sıkın bir şey gördü. Biri köklerin arasına boş teneke kutular ve plastik poşetler bırakmıştı. Suyun kenarında kırık bir şişe parlıyordu. Dere dağınık ve üzgün görünüyordu. "Olamaz," diye fısıldadı. "Bu semenderler için iyi değil." Yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Oğlan annesini bulmak için eve koştu. Annesi bahçedeydi, yeşil eldivenlerini giyyordu. "Anne, insanlar dereye zarar veriyor!" dedi. "Her yerde çöp var ve semenderlerin derenin temiz olmasına ihtiyacı var." Annesi dikkatle dinledi. "Haklısın," dedi. "Temiz bir dere tüm yaban hayatı için önemlidir. Komşularımızdan yardım isteyelim. Birlikten kuvvet doğar."

O öğleden sonra oğlan ve annesi kapıları çaldı. Herkese küçük semenderi ve derenin yanındaki çöpleri anlattılar. Sokağın aşağısında oturan Bay Okafor başını salladı. "O dereyi bilirim," dedi. "Çocukken orada küçük balıklar yakalardım. Çöp toplama maşamı getiririm." Diğer komşular da geleceklerine söz verdiler. Oğlan göğsünde sıcak bir umut hissetti.

Cumartesi sabahı herkes derenin yanında buluştu. Oğlan kırmızı gömleğini ve sarı çizmelerini giymişti. Annesi çöp için büyük bir çanta taşıyordu. Bay Okafor uzun saplı çöp toplama maşasını ve güneşten korunmak için geniş kenarlı hasır şapkasını getirmişti. Birlikte kıyı boyunca yürüyüp teneke kutuları, şişeleri ve ambalajları topladılar. Oğlan sıırılsıklam bir ambalaj buldu ve çantaya attı.

Çalışırlarken Bay Okafor ormanla ilgili hikâyeler anlattı. "Gençken bu dere kurbağa şarkılarıyla doluydu," dedi. "Semenderler her yerdeydi. Onların nemli, gölgeli yerlere ihtiyacı var, tıpkı bizim gibi—bizim de temiz suya ve yeşil ağaçlara ihtiyacımız var." Oğlan dinledi ve bir plastik bardak aldı. Yardım etmekten gurur duydu. Kuşlar bile sanki teşekkür şarkısı söylüyordu.

Bir süre sonra oğlan küçük semenderini yeniden gördü. Bir taşın altından başını uzatmış, kocaman gözleriyle izliyordu. Oğlan gülümsedi ve fısıldadı: "Yuvanı güvenli hale getiriyoruz." Taşın üzerine gölge olsun diye dikkatlice bir yaprak koydu. Annesi yanına geldi ve dedi: "Sen yaban hayatının iyi bir dostusun. Unutma, doğayı her zaman bulduğumuzdan daha iyi bırakmalıyız."

Öğle vakti dere kıyısı temiz ve düzenliydi. Su güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Komşular gülümseyip sırtlarını gerdiler. Bay Okafor dedi: "Topluluk olmak işte budur—iyi bir şey için birlikte çalışmak." Oğlan berrak dereye ve yeşil eğrelti otlarına baktı. Semenderlerin artık mutlu olacağını biliyordu. Defterine yazdı: "Temizlik günü. Dere yeniden güvende."

O akşam ođlan annesiyle derenin yanında oturdu. Hava serin ve nemliydi. Ateş böcekleri minik fenerler gibi yanıp sönüyordu. "Sence semenderler memnun mu?" diye sordu. Annesi kolunu ona doladı. "Bence memnunar," dedi. "Ve orman nemli ve yeşil kaldığı sürece burada kalacaklar. Bunun gerçekleşmesine sen yardım ettin." Ođlan başını annesinin omzuna yasladı.

Ertesi sabah oğlan dereyi yeniden ziyaret etti. Bir yaprağı kaldırdı ve küçük semenderini ıslak bir taşın üzerinde dinlenirken buldu. Benekli derisi parlıyordu. Sanki merhaba der gibi yuvarlak gözlerini kırptı. Oğlan içinde mutlu bir sıcaklık hissetti. Küçük ellerin bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Dereyi tüm yaban hayatı için temiz ve güvenli tutmaya söz verdi.

O günden sonra oğlan dereye göz kulak oldu. Herkese semenderlerin ıslak, gölgeli yerlere nasıl ihtiyaç duyduğunu anlattı. Çöp gördüğünde topladı. Ve küçük semenderi her gördüğünde gülümsedi. Orman nemli ve yeşil kaldı, semenderin de sıcacık bir yuvası oldu. Oğlan doğaya yardım etmenin en güzel macera olduğunu biliyordu.